

Arrest

nr. 120 340 van 10 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 20 november 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 oktober 2013 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 29 oktober 2012 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer. Zij voegt bij haar aanvraag een deeltijdse arbeidsovereenkomst van bepaalde duur in het kader van dienstencheques. Zij wordt op 11 december 2012 in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving.

1.2. Verzoeker dient op 8 april 2013 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als echtgenoot. Hij wordt op dezelfde dag in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 9 oktober 2013 de beslissingen tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoekers op 24 oktober 2013 ter kennis gebracht.

De beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen in hoofde van verzoekster is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [...], Nationaliteit :Slowakije, [...].

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Mevrouw bekam op 07/01/2013 de E-kaart als werknemer. Zij legde in het kader van haar aanvraag voor een verklaring van inschrijving dd.29/10/2012 de volgende stavingsstukken voor: deeltijdse arbeidsovereenkomsten voor bepaalde duur in het kader van dienstencheques (van 05/11/12-04/12/2012 en van 05/12/12-04/01/13)en een loonfiche van deze tewerkstelling.

Dienst Vreemdelingenzaken werd recentelijk ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 29/08/2013 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de betrokkene waarbij zij werd uitgenodigd haar huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Zij nam kennis van deze brief en legde aansluitend de volgende documenten voor: bewijs van consultatie in vrouwenkliniek UZ Gent, bevestiging afspraak in ziekenhuis op 03/09/2013, inschrijvingsbewijs als werkzoekende bij de VDAB sinds 12/04/2013, brief sociaal secretariaat ivm beëindiging van haar arbeidsovereenkomst vanaf 21/03/2013 en een inschrijvingsformulier voor Nederlandse lessen vanaf 09/09/2013.

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene na 21/03/2013 niet meer is tewerkgesteld. Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer op basis van artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980.

Voor zover zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest. Sinds 21/03/2013 heeft zij niet meer de kans gekregen om nog één dag te werken al was het maar op proef of in interimverband. Het beperkte karakter van haar tewerkstelling in België tot op heden en de langdurige werkloosheid sinds de laatste tewerkstelling doet verder afbreuk aan haar reële tewerkstellingskansen. Het feit dat ze zich recentelijk heeft ingeschreven voor het volgen van Nederlandse lessen verandert niets aan deze vaststelling.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene reeds meerdere maanden beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon in tweede categorie als samenwonende. Ook haar echtgenoot [...] ontvangt op zijn beurt een leefloon als samenwonend persoon. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in

overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980).

Wat de bewijzen betreft van de consultatie in een ziekenhuis wordt geenszins aangetoond dat betrokkene onder de uitzonderingsbepaling zou vallen zoals voorzien bij artikel 42bis§2,1° van de wet van 15/12/1980. Nergens uit het dossier blijkt dat mevrouw niet in staat is om te werken. De voorgelegde medische bewijzen tonen enkel haar medische antecedenten aan en het ondergaan van een CT-scan in het ziekenhuis.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.”

De beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen in hoofde van verzoeker luidt:

“In uitvoering van artikel 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [...], Nationaliteit :Slowakije, [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Meneer diende op 08/04/2013 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als echtgenoot van[...]. Hij werd op 26/04/2013 in het bezit gesteld van een E-kaart.

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van mevrouw [...] waarbij betrokkene zich vervoegde, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig artikel 42 ter van de wet van 15/12/1980.

De heer [...] kan het recht op verblijf niet behouden in eigen hoofde daar nergens uit het dossier blijkt dat hij een economische activiteit uitoefent. Een controle van de gegevensbank van de RSZ bevestigt dit. Bovendien blijkt uit het dossier dat betrokkene (net als zijn echtgenote) een volledig leefloon geniet als samenwonend persoon. Ook dit wijst erop dat betrokkene geen enkele economische activiteit in België uitoefent en dus niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15/12/1980.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken verstuurd naar het gezin dd 29/08/2013 waarbij werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3e lid van de wet van 15/12/1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 42ter, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *juncto* artikel 14, § 2, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht

van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“Verzoekers wijzen naar de desbetreffende wetgeving.

Artikel 42 ter par 3 stelt: De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Artikel 14 par. 2 2de lid van de richtlijn 2004/38/EG stelt:

In specifieke gevallen van redelijke twijfel over de vraag, of een burger van de Unie of zijn familieleden wel voldoen aan de voorwaarden van de artikelen 7, 12 en 13, kunnen de lidstaten zulks verifiëren. De verificatie geschiedt evenwel niet stelselmatig.

Verzoeker stellen vast dat artikel 42 ter par. 3 Vw slechte de vertaling betreft van artikel 14 par. 2 2de van de richtlijn met betrekking tot het vrij verkeer van burgers die zich in een lidstaat willen vestigen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zal het met verzoekers eens zijn dat de nationale wet in overeenstemming dient te zijn met de bovenvermelde richtlijn. Er bestaat geen twijfel meer over het feit dat Europese wetgeving voorgaat boven de nationale wetgeving.

Artikel 14 van de richtlijn laat inderdaad toe in specifieke gevallen van twijfel er een controle kan zijn door de autoriteiten om na te gaan of verzoeker nog voldoet aan de voorwaarden.

Verzoekers stellen vast dat artikel 42 ter par. 3 enkel en alleen stelt De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden is voldaan. Verzoekers stellen vast dat het woord specifieke gevallen niet voorkomt in de Belgische wetgeving.

Uit een lezing van de nationale wet kan de minister in alle gevallen en op ieder tijdstip controleren of aan de voorwaarden al dan niet is voldaan. Verzoekers stellen vast dat dit een ruimere invulling is dan wat de richtlijn heeft voorzien. De richtlijn spreekt enkel en alleen over specifieke gevallen.

Artikel 14 par. 2 2de lid gaat nog verder door te stellen dat De verificatie geschiedt evenwel niet stelselmatig. De Raad zal samen met verzoekers vaststellen dat verwerende partij wel degelijk systematisch en stelselmatig overgaat tot verificatie. Verzoekers kunnen hiervoor verwijzen naar de vele zaken die de Raad hierover dient te behandelen. Door deze toevloed van zaken blijkt dat verwerende partij wel degelijk systematisch en stelselmatig overgaat tot verificatie.

Ook deze stelselmatige en systematische verificatie gaat in tegen de richtlijn.

Gezien artikel 14 par. 2 2de lid richtlijn expliciet stelt dat de minister slecht:

- *in specifieke gevallen*
- *niet stelselmatig*

kan overgaan tot verificatie dient zij conform artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 te motivering waarom zij in huidig geval wel degelijk is overgegaan tot verificatie.

Artikel 2 en 3 vereisten dat de minister in zijn discretionaire bevoegdheid die hij heeft tot verifacatie aantoot waarom huidige casu een specifiek geval vindt en waarom hij nu overgaat tot verificatie.

Nergens in de motivering blijkt waarom verwerende partij op 29 augustus 2013 en op 9 oktober 2013 een verificatie uitvoert.

Artikel 42 ter par. 3 laat inderdaad controles toe doch deze controles dienen in overeenstemming te zijn met de richtlijn in het bijzonder met artikel 14 par. 2 2de . Verwerende partij gaat bij de toepassing van artikel 42 ter par. 3 buiten zijn bevoegdheid die hem werd toegestaan door de richtlijn.

Artikel 14 par. 2 2de voorziet aldus impliciet dat verwerende partij dient te motiveren 'waarom' zij tot verificatie overgaat en waarom zij dit doet in huidig 'specifiek' geval.

Verzoekers kunnen aldus niet nagaan wat er zo specifiek aan hun zaak is dat er op 28 augustus 2013 werd overgegaan tot verificatie en waarom verwerende partij op 21 november 2012 overgegaan is tot verificatie.

Er wordt in de bestreden enkel en alleen als volgt gemotiveerd: Op 29 augustus 2013 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de betrokkene waarbij zij werd uitgenodigd haar huidige economisch activiteiten en / of bestaansmiddelen aan te tonen Dit is geen antwoord op waarom er een controle wordt uitgevoerd en wat er specifiek is.

Verwerende partij heeft aldus op onvoldoende wijze gemotiveerd. Derhalve is er niet voldaan aan de motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende motivering van bestuurshandelingen.

Door onvoldoende te motiveren en niet te kijken naar de richtlijn in het bijzonder naar artikel 14 is verwerende partij tot een onredelijke beslissing gekomen.

Besluit:

- *Er is een schending van artikel 14 par. 2de lid van de richtlijn 2004/38/EG*
- *Schending van artikel 2 en 3 van de wet dd 29 juli 1991*
- *Een onredelijke beslissing [...]”.*

3.1.2.1. In de uiteenzetting van het middel worden de geschonden geachte bepalingen en/of beginselen enkel concreet betrokken op de beslissingen tot beëindiging van het verblijfsrecht.

3.1.2.2. Er dient te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de beslissingen tot beëindiging van het verblijfsrecht duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. Wat de beslissing in hoofde van verzoekster betreft, wordt verwezen naar artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet en gemotiveerd dat verzoekster niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden vervat in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel. Hierbij wordt toegelicht dat verzoekster haar verklaring van inschrijving bekwam als werknemer, doch zij sinds 21 maart 2013 niet langer is tewerkgesteld en de termijn van zes maanden bedoeld in artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet waarbinnen zij het statuut van werknemer behield reeds ruimschoots overschreden is. Verder wordt vastgesteld dat verzoekster evenmin als werkzoekende kan worden beschouwd daar zij indien zij een reële kans op tewerkstelling had, reeds aan de slag zou zijn geweest. Hierbij wordt ook verwezen naar het gegeven dat zij sinds 21 maart 2013 zelfs niet meer de kans heeft gekregen om één dag te werken, al was het maar in interimverband of op proef en het gegeven dat haar beperkte tewerkstelling in België tot op heden en haar langdurige werkloosheid sinds de laatste tewerkstelling verder afbreuk doen aan haar reële tewerkstellingskansen. Er wordt gesteld dat de recente inschrijving voor het volgen van Nederlandse lessen niets verandert aan deze vaststelling. Daarnaast wordt gesteld dat de bestaansmiddelen waarover verzoekster beschikt, net als deze van haar echtgenoot, ter beschikking worden gesteld door het OCMW en dat dit niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt aangegeven dat verzoekster evenmin als beschikker over voldoende bestaansmiddelen het verblijfsrecht kan behouden. Er wordt ten slotte ook nog gemotiveerd waarom de voorgelegde medische stukken geen afbreuk doen aan voorgaande motivering. Wat de beslissing genomen in hoofde van verzoeker betreft, wordt aangegeven dat deze beslissing is genomen op grond van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet. In deze beslissing wordt aangegeven dat verzoeker de verklaring van inschrijving

verkreë als echtgenoot van verzoekster en dat, nu een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van meer dan drie maanden van verzoekster, er tevens een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van meer dan drie maanden van verzoeker. Hierbij wordt ook gemotiveerd dat er geen gronden blijken op basis waarvan verzoeker het verblijfsrecht op zelfstandige basis kan behouden.

De Raad stelt vast dat deze motiveringen pertinent en draagkrachtig zijn en verzoekers in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissingen tot beëindiging van het verblijfsrecht zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar verzoekers nog betogen dat verweerder diende te motiveren *“waarom [h]ij in huidig geval wel degelijk is overgegaan tot verificatie”* van de verblijfsvoorwaarden, merkt de Raad op dat de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – en het hierin vervatte begrip *“afdoende”* – slechts betrekking heeft op de bestreden beslissing zelf en zich niet uitstrekt tot een aan deze beslissing voorafgaandelijk genomen beslissing tot het voeren van een controle of nog is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden waarbij verweerder tevens over een zekere beoordelingsbevoegdheid beschikt. Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat een dergelijke formele motiveringsplicht zou volgen uit artikel 14 van de richtlijn 2004/38/EG. Daarnaast merkt de Raad ook op dat verzoekers hun betoog feitelijke grondslag mist, nu in de beslissingen tot beëindiging van het verblijfsrecht wel degelijk wordt aangegeven waarom verweerder in hun specifieke situatie het nodig achtte het vervuld zijn van de verblijfsvoorwaarden te controleren. Zo wordt in de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht genomen in hoofde van verzoekster geduid dat werd overgegaan tot dit onderzoek nadat het bestuur door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid werd ingelicht van het gegeven dat verzoekster financiële steun geniet van het OCMW. In de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker, die slechts over een afgeleid verblijfsrecht beschikte, wordt op dit punt verder verwezen naar de op dat ogenblik reeds genomen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.1.2.3. Artikel 42ter, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

De Raad merkt op dat enkel de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker op grond van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet werd genomen, waardoor het betoog van verzoekers in wezen enkel tegen deze beslissing lijkt te zijn gericht. Al dringt de vaststelling zich op dat artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster werd genomen, in dezelfde bepaling voorziet.

Verzoekers geven aan dat verweerder bij de toepassing van voormelde bepaling *“zijn bevoegdheid die hem werd toegestaan door de richtlijn”* te buiten gaat. Zij doelen hierbij op artikel 14.2 van de richtlijn 2004/38/EG. Zij lijken aldus aan te geven dat voormelde bepaling niet correct werd omgezet in de nationale wetgeving of minstens dat de artikelen 42bis, § 1 en 42ter, § 3 van de Vreemdelingenwet worden toegepast op een wijze die niet in overeenstemming is met voormelde richtlijn.

Artikel 14.2 van de richtlijn 2004/38/EG bepaalt:

“Burgers van de Unie en hun familieleden behouden het verblijfsrecht van de artikelen 7, 12 en 13 zolang zij voldoen aan de aldaar genoemde voorwaarden.

In specifieke gevallen van redelijke twijfel over de vraag, of een burger van de Unie of zijn familieleden wel voldoen aan de voorwaarden van de artikelen 7, 12 en 13, kunnen de lidstaten zulks verifiëren. De verificatie geschiedt evenwel niet stelselmatig.”

Overeenkomst de artikelen 42bis, § 1 en 42ter, § 3 van de Vreemdelingenwet kan de minister of zijn gemachtigde *“zonodig”* controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Gelet op het woord *“zonodig”* kunnen verzoekers niet worden gevolgd waar zij aangeven dat op grond van deze bepalingen de minister of zijn gemachtigde *“in alle gevallen en op*

ieder tijdstip” kan controleren of nog is voldaan aan de voorwaarden. Hieruit blijkt immers duidelijk dat er voor de minister of zijn gemachtigde een aanleiding dient te bestaan om over te gaan tot een controle, en dat dit niet stelselmatig mag gebeuren. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt verder ook dat de wetgever de omvang van bovenstaande bepalingen heeft willen conformeren aan de bepalingen van artikel 14 van de richtlijn 2004/38/EG. Zo wordt er gesteld dat: “*De § 1 stelt als algemene regel dat er een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht wanneer de burger van de Unie niet meer voldoet aan de voorwaarden voor het recht op lang verblijf, zoals bepaald in artikel 40, § 4, en artikel 40bis, § 4, tweede lid. Deze voorwaarden kunnen zonodig gecontroleerd worden. Dit is een omzetting van artikel 14.2 van de richtlijn, dat bepaalt dat het verblijfsrecht slechts behouden blijft zolang zij voldoen aan deze voorwaarden, en dat de lidstaten in specifieke gevallen van redelijke twijfel, deze voorwaarden kunnen verifiëren.*” (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/1, p. 50). Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat deze bepaling niet in overeenstemming is met, of ruimer is dan, artikel 14.2 van de richtlijn 2004/38/EG, dat voorziet dat een dergelijke controle slechts in specifieke gevallen van redelijke twijfel over de vraag of nog is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden kan plaatsvinden en dit niet op stelselmatige wijze. Het gegeven dat de letterlijke bewoordingen van de richtlijn niet werden overgenomen, doet hieraan geen afbreuk.

Er kan evenmin worden vastgesteld dat verweerder de artikelen 42bis, § 1 en 42ter, § 3 van de Vreemdelingenwet toepast op een wijze die niet in overeenstemming zou zijn met artikel 14 van de richtlijn 2004/38/EG. De Raad stelt immers vast dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verweerder overging tot een controle of verzoekers nog voldoen aan de voorwaarden voor een verblijf nadat verweerder door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid werd ingelicht van het gegeven dat verzoekster financiële steun geniet van het OCMW. Specifiek wat verzoeker zelf betreft, die slechts over een afgeleid verblijfsrecht beschikte, wordt daarenboven verwezen naar de op dat ogenblik reeds genomen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster. Op grond van het dossier blijkt aldus dat er wel degelijk een gerechtvaardigde reden voorhanden was die verweerder deed besluiten tot een controle van de verblijfsvoorwaarden. Verzoekers werd hierbij bovendien ook de mogelijkheid geboden om aan te tonen dat dit wel degelijk nog het geval was of andere nuttige elementen en/of stukken aan te brengen. Verzoekster legde in het kader van de aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving ook slechts een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur, met name tot 4 januari 2013, voor. Verzoekers maken verder in geen geval aannemelijk dat louter op grond van “*de vele zaken die de Raad hierover dient te behandelen*” zou kunnen worden besloten dat de minister of zijn gemachtigde stelselmatig overgaat tot een controle van de verblijfsvoorwaarden, laat staan dat op grond hiervan blijkt dat ook in huidig voorliggende zaak er geen gerechtvaardigde reden voor een controle van de verblijfsvoorwaarden voorhanden was.

Een schending van de artikelen 42bis en 42ter van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 14 van de richtlijn 2004/38/EG wordt niet aangetoond.

3.1.2.4. Verzoekers geven verder eveneens aan dat de beslissingen tot beëindiging van het verblijfsrecht niet op redelijke wijze zijn genomen. Zij verwijzen hiervoor naar het gegeven dat de motiveringen van deze beslissingen onvoldoende zouden zijn in de zin dat niet wordt geduid waarom werd overgegaan tot een controle van de verblijfsvoorwaarden en dat deze beslissingen werden genomen zonder rekening te houden met artikel 14 van de richtlijn 2004/38/EG. Er werd evenwel reeds vastgesteld dat dit betoog niet kan worden aangenomen. Enige schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel kan dan ook evenmin worden vastgesteld.

3.1.2.5. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Zij lichten het middel als volgt toe:

“De bestreden beslissing alludeert tevens op het feit dat verzoekers een leefloon ontvangen. Derhalve bezitten zij echter wel over voldoende middelen. Conform artikel 40 par. 4 2° Vw hebben verzoekers voldoende middelen om in hun bestaan in België te voorzien.”

Verzoekers stellen echter vast dat verwerende partij niet motiveert dat zij daardoor een onredelijke belasting zouden zijn voor het bijstandstelsel zodat dit in casu niet aan de orde is. De Raad kan deze motivering dan ook niet toevoegen aan de bestreden beslissing.

Derhalve staat het als een paal boven water dat verzoekers over voldoende bestaansmiddelen beschikken. Zij beschikt echter maandelijks over een bedrag van 2 X 534,23 Euro.

De beslissing is dan ook helemaal niet gemotiveerd conform artikel 40 par. 4 2° Vw. Een motivering als: Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaardne zoals opgenomen in artikel 40 par. 4, eerste lid, 2° Vw.

Bovendien motiveert verwerende partij echter niet wat zij verstaat onder een onredelijke belasting voor het sociaal bijstandstelsel. Misschien dient zich de vraag gesteld te worden dat het voor de Belgische schatkist misschien goedkoper uitkomt om verzoeker een uitkering toe te kennen van het OCMW dan haar tewerk te stellen in de dienstencheques. Deze dienstencheques worden gesubsidieerd, kunnen aftrokken worden door de gebruikers van het belastbaar inkomen waardoor de schatkist belastingen gelden minder kan innen. Eerste verzoeker maakt gebruik om naar haar werkplaatsen te gaan van het openbaar vervoer. Dit openbaar vervoer wordt eveneens gesubsidieerd. Daarboven op komen dan nog externe kosten zoals vervuiling, slijtage van de openbare ruimte,... zodat het niet uitgesloten is dat de tewerkstelling meer kost dan aan verzoeker en haar echtgenoot een leefloon te verschaffen.

De dienst vreemdelingenzaken motiveert niet terecht indien ze enkel en alleen stelt dat ze hun leefloon verliezen omdat ze een leefloon ontvangt. Ten eerst staat de term leefloon niet in artikel 42 bis Vw en ten tweede dient verwerende partij om te onderzoeken of zij een last is voor het zogenaamde bijstandstelsel alle kosten in aanmerking nemen. Verwerende partij heeft nagelaten dit te doen. Zodoende heeft ze nagelaten hieromtrent te motiveren. Er is aldus een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering. [...]"

3.2.2.1. In de uiteenzetting van het middel worden de geschonden geachte bepalingen opnieuw enkel concreet betrokken op de beslissingen tot beëindiging van het verblijfsrecht.

3.2.2.2. Wat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, wordt allereerst verwezen naar de bespreking dienaangaande in het eerste middel.

Verzoekers betogen nog dat niet wordt gemotiveerd waarom verzoekster, nu zij een leefloon ontvangt, een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandstelsel. Zij stellen dat aldus niet is gemotiveerd conform artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt allereerst op dat in het licht van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet enkel een motivering is vereist waarom er geen sprake is van voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat de burger van de Unie tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Er blijkt niet dat hiertoe een motivering is vereist dat er sprake is van een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel. Door te motiveren dat verzoekster, net als verzoeker, een leefloon geniet en deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid heeft verweerder op afdoende wijze gemotiveerd in het licht van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers maken niet aannemelijk dat hierbij nog enige motivering over 'kosten' vereist was.

De Raad wijst er verder op dat, overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien deze niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Gelet op het gebruik van het woord "of" en het gegeven dat verzoekster gerechtigd was op een verblijf van meer dan drie maanden als werknemer, doch niet als student of als beschikker over voldoende bestaansmiddelen – waartoe in de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat verzoeksters bestaansmiddelen worden voorzien door de Belgische overheid, hetgeen niet in overeenstemming is met het bepaalde in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet – dient te worden aangenomen dat de vaststelling dat verzoekster niet meer voldoet aan de in artikel 40, §

4 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden *in casu* volstaat als redengeving om een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekster en als voldoende feitelijke grondslag voor de toepassing van artikel 42*bis*, § 1 van de Vreemdelingenwet. In deze situatie blijkt geenszins dat een bijkomende motivering vereist was over de redenen dat verweerder oordeelt dat verzoekster een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandsstelsel.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan opnieuw niet worden vastgesteld.

3.2.2.3. Artikel 42*bis*, § 1 van de Vreemdelingenwet – bepaling op grond waarvan verzoeksters verblijfsrecht wordt beëindigd – luidt als volgt:

*“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40*bis*, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”*

Artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschafft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Verzoekers geven aan dat zij, op grond van het leefloon dat zij ontvangen van het OCMW, wel degelijk beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Zij gaan er aldus volledig aan voorbij dat het bestaansmiddelen betreffen die moeten voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Nu de bestaansmiddelen van verzoekers volledig voortkomen uit de sociale bijstand kan niet worden vastgesteld dat verweerder op grond van foutieve gegevens of op kennelijke onredelijke wijze heeft geoordeeld dat deze bestaansmiddelen niet kunnen worden weerhouden als bewijs dat zij voldoen aan de voorwaarden om als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet alsnog het recht op verblijf van meer dan drie maanden te behouden.

De Raad merkt verder op dat het motief in de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster dat zij een onredelijke belasting zou vormen voor het sociale bijstandsstelsel als een tweede, en overtollig, motief te beschouwen is in het licht van de toepassing van artikel 42*bis*, § 1 van de Vreemdelingenwet. De eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing. De voorziene beëindigingsgrond in geval de burger van de Unie een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel geldt immers enkel voor de burger van de Unie die in het Rijk verblijft als beschikker over voldoende bestaansmiddelen of als student, en niet voor de burger van de Unie die als zelfstandige, werknemer of

werkzoeker in het Rijk verblijft. Er dient in dit verband ook te worden benadrukt dat de motivering in de betreffende beslissing dat verzoekster, gelet op de financiële steun die zij ontvangt van het OCMW, “heden [dient] beschouwd te worden als beschikker over voldoende bestaansmiddelen” doch dat “[d]eze bestaansmiddelen [...] ter beschikking [worden] gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in artikel 40, §4, eerste lid, 2°” aldus dient te worden gelezen dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in het Rijk te verblijven, en niet als dat wordt geoordeeld dat verzoekster weliswaar beschikker over voldoende bestaansmiddelen was doch thans een onredelijke belasting vormt voor het sociale bestandsstelsel in het Rijk. Er wordt immers op duidelijke wijze geoordeeld dat niet is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden zoals opgenomen in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. In ieder geval dient aldus te worden vastgesteld dat een onderzoek van het middel in zoverre dit is gesteund op het motief dat verzoekster een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk niet noodzakelijk is, daar een eventuele onregelmatigheid ervan niet van aard is om de bestreden beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836).

Een schending van de artikelen 40 en 42bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden.

3.2.2.4. Het tweede middel is ongegrond.

3.3. Verzoekers hebben geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS